

fordre det høie Thing til med samme alvorlige Opmærksomhed, at betragte denne Sag fra alle disse Sider; thi der staar overordentlig store Interesser paa Spil. Det er ikke blot fra den uslykkelige Forbryders Standpunkt, man skal betragte Sagen; men man maa virkelig ogsaa holde sig for Die, at, naar Militærtjenesten er en Nødvendighed, og man til Fædrelandets Forsvar maa paalægge Landets Befolkning saa store Offre som Bærnepligtsbyrden, er det Hovedformaal, vi først og fremmest maa have for Die, dog vistnok at vaage over, at disse Offre ikke blive spildte, men at man derved opnåar den Hensigt, hvori Offrene ydes. For den slygtige Betragtning kan det ganske vist synes haardt, at vore Børn skulle indtræde under den militære Straffelovs strenge Bestemmelser; men, naar Bønderne i den Egn, der er Krigens Stueplads, eller hvor Armeerne bevæge sig, se deres Sed nedtrampet uden nogen- somhelst Nødvendighed, se deres Eiendom og Hjem, ja maaske endog deres Husfru og Døttre prisgivne Toilesløsheden; — naar de endvidere se deres til Krigstjeneste indkaldte Sønner blive overbeholdede paa den utaaleligste Maade, fordi de ikke have Kammerater ved Siden, som under Disciplinens strenge Baand maa bære deres fulde Del af Krigens Byrder og Offre, saa tror jeg, at de ved en rolig Overveelse af Sagen ville komme til den Erkjendelse, at det kun er et ringe Offer for deres Sønner at indtræde under de strenge disciplinære Love, som ikke ville krumme et Haar paa deres Hoved, naar de gjøre deres Pligt, men som derimod ville beskytte Eiendom, Hjem, Husfru og Børn og sikke de i Krigstjenesten indtraadte Sønner imod en uretfærdig Behandling. Det er ogsaa fra denne Side, mine Herrer, at vi maa se Sagen; men, naar vi gjøre det, tror jeg ikke, at den ærede Forslagsstiller faar Ret i, at den Maade, hvorpaa Krigsministeren og Thinget modtage hans Forslag, kan være en virkelig Brøvesten for deres Belvillie, Humanitet eller Oplysning; thi dersaa kan ogsaa hentes vægtige Grunde til at modsætte sig hans Forslag, hvilket ikke hidtil er blevet tilbørlig fremdraget.

Ivermøes: Stjøndt den foreliggende Sag efter den Stilling, som den ærede Krigsminister har indtaget lige overfor den, jo vistnok ikke kan være tvivlsom i sit Forløb, har jeg dog ønsket med et Par Ord at udtale mig om min og maaske flere af de militære Medlemmers Stilling lige overfor den. Jeg tror, at man ved Betragtningen af den meget bestemt maa skjelne mellem to Ting, nemlig Tanken, som ligger til Grund for Lovforslaget, og den Maade, hvorpaa Tanken er gennemført i samme. Hvad Tanken angaar, da er den jo hovedsagelig nedlagt i Lovforslagets første Punktum, og jeg tror, at den ærede Forslagsstiller ikke behøver nogen Afstemning her i dette Thing for at være sikker paa en fuldstændig

Sympathi lige overfor den Tanke, som her gjør sig gjældende. Den er begrundet i det hele humane Hensyn, som Alle, hvad enten de ere Militære eller Ikkmilitære, naturlig ere førte hen til ved Tidernes Udvikling. Men jeg skal bemærke, at foruden at se paa Individet, er det tillige fuldstændig nødvendigt at se hen til selve Krigsmagten, til, at Disciplinen i den ikke svækkes, og jeg tror, at den ærede Forslagsstiller har taget sig denne Sag vel let, idet han har taget Sagen i sin hele Almindelighed og slet ikke tænkt paa de Forhold, som virkelig ved denne Leilighed ikke bør undrages Overveelse. Naar saaledes det ærede Medlem uden videre affkaffer al legemlig Straf, stiller det sig for mig, i det Mindste efter den Overveelse, jeg har anstillet, dog som tvivlsomt, hvorvidt det vil være rigtigt ganske absolut at fastsætte det for alle mulige Forhold. Det stiller sig meget tvivlsomt for mig og i hvert Fald som Noget, der bør være Gjenstand for nøie Overveelse, hvorvidt det, da der iblandt den store Mængde af Folk, der indkaldes og uddannes til Krigstjeneste, steds findes Saadanne, paa hvem anden Straf virker overordentlig lidt, vilde være rigtigt aldeles ubetinget at affkaffe al legemlig Straf, ogsaa for disse. Jeg siger, at dette stiller sig tvivlsomt for mig og som Noget, der bør underkastes Overveelse. Et andet Punkt, som jeg ligeledes finder meget lidt overveiet i Lovforslaget, er Spørgsmaalet om Forskellen mellem Krigstid og Fredstid, og det er dog klart, at Forholdet er meget forskjelligt i disse to Tilfælde, og at der er Straffe, som man ikke vilde anvende i Fredstid, men som ville være nødvendige i Krigstid, og i ethvert Tilfælde maa jeg anse det for aldeles nødvendigt ogsaa at underkaste dette Spørgsmaal en meget nøie Overveelse. Og naar man nu gaar til Udførelsen af denne Tanke i Lovforslaget, forekommer det mig, at denne i det foreliggende Lovforslags andet Punktum har faaet en ganske overordentlig uheldig Affattelse. Jeg kunde meget godt forstaa, om man, efter at have gjenemgaaet Straffelovene, — den ærede Forslagsstiller skal have Ret i, at det er et overordentligt drøit Stykke Arbeide, og at det er lettere at skrive saadant et Par Sætninger med her — da havde for disse Forbrydelser fastsat Straffe af en anden Natur end den, der er fastsat ved Bestemmelserne om legemlige Straffe, Lemlestelser eller andet Lignende — jeg kunde meget godt forstaa, siger jeg, om man havde gjort dette; men det, man giver her, er en Konverteringslov. Man beholder de gamle Straffebestemmelser, idømmer Straffen, og saa konverterer man den til en anden Straf —, nemlig til „et til den forestrevne Straf svarende Maal af en iøvrigt for Krigsmagten hjemlet Straffearrt“. Nu skulde jeg dog tro, at det er en overordentlig uheldig Stilling, som baade Dommeren og den, der skal dømmes, vil komme i under saadanne Forhold. Det er ganske vist rigtigt, at der for